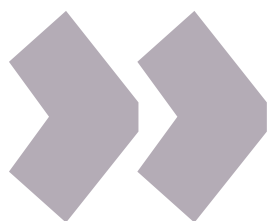

Eg ráði til, at meiri av verkseminum at fara til verka má nýtast í sambandinum millum miðlarnar og fólk, sum merkir, at báðir partar mugu koma meira og djúpari á tal við hvønn annan út frá tí, sum tey hvør sær hava upplivað í teirra gerandisdegi. Í slíkum samtalum er týðningarmikið at lurta væl og tosa greitt. Og ikki minst: at vilja læra av hvørjum øðrum.

Eftir slíkt samskipti kemur ein tíð til grundan (thinking). Í slíkari grundan eigur tann einstaki at lata sín egnu hugsanarhátt verða møttan og kontrasteraðan við hugsanarháttinum hjá tí, ið mann hevur verið í samtalum við. Tann einstaki eigur at hugsa nakað soleiðis: “soleiðis hugsaði eg ...” og “soleiðis hugsaði hin ...”, - og so taka við læru av íkomna dialoginum í egnari grundan. Arendt leggur stóran dent á, at fólk ikki skulu sleppa egnum hugsanarhátti, um

**Arendt sigur,
at tá fólk klára
at viðka sína
hugsan við
at læna innlit frá hvørjum
øðrum, so verða tey betur
før fyri at taka haldgóðar
avgerðir, ið á dygdargóðan
hátt nýskapa tað, ið vit hava
til felags: okkara SAM-felag.**

so er, at tey eru trúgv móti teimum upplivingum, ið tey hava gjørt sær í egnum gerandislívi við umtalaða fyrbrigdinum. Men tann einstaki eigur at leggja afturat sínari egnu hugsan, hvussu onnur, kanska í kontrast við ein sjálvan, hava upplivað sama fyrbrigdi øðrvísi enn tey. Arendt sigur, at tá fólk klára at viðka sína hugsan við at læna innlit frá hvørjum øðrum, so verða tey betur før fyri at taka haldgóðar avgerðir, ið á dygdargóðan hátt nýskapa tað, ið vit hava til felags: okkara SAM-felag.

Eg fari at enda við einum sitati frá Margaret Wheatley, ið á ein meira einfaldan hátt enn Arendt lýsir, hvat kann gerast fyri at broyta okkara samfelag til tað betra: “I believe we can change the world, if we start listening to one another again. Simple, honest human conversation, where we each have a chance to speak, we

each feel heard and we each listen well.”